

res bekendt med de af os fremsatte Bemærkninger. Vedlagte Mindretalserklæring antager vi herved tilstrækkeligt imødegaaet.*

Det lykkedes dog ikke helt at undgaa „Ophidselse og Strid“, til Trods for disse meget beherskede Bemærkninger, der ikke røbede nogen Begejstring hverken i den ene eller den anden Retning. Hvad der manglede af Varme i Flortalserklæringen, det fandtes derimod i Mindretalserklæringen. Denne skyldtes en enkelt Mand indenfor Fakultetet, en medicinsk Professor, der var saa dybt uenig med sine Fæller, at han ikke vilde lade deres Erklæring staa uimodsaagt, men maatte have en for sig. Desværre har det ikke været muligt at faa fat i dette interessante Aktstykke, det har sikkert været alt for kraftigt i sine Udtryk til at kunne aftrykkes ordret i Universitetets statistiske Aarbog*) — der ellers omhyggeligt optegner alt Universitetet vedrørende — man har nøjedes med at gengive Erklæringen i en mild Omskrivning, som følger:

(I Erklæringen udtales), at han ansaa det for sin Pligt at optræde imod Majoriteten, da han antog en Forandring i de nuværende Bestemmelser som den foreslaaede for at være til ubodelig Skade for vort Universitet og at ville medføre meget beklagelige Forhold.

Man burde modarbejde alt, hvorved Kvinden blev draget bort fra den Opgave, som af Forsynet var bestemt for hende; da det jo allerede af Kønssforskellen var vitterligt, at Kvindens Bestemmelse kun opfyldtes som Mandens Hustru, og at hendes Kald var i Hjemmet samt i den opvoxende Generation, vilde det være urigtigt, om man vilde bidrage til at skaffe hende Adgang til Virksomhed, som ledede hende bort fra hendes rette Plads — og dette gjaldt da for hendes Optagelse i Almindelighed ved Universitetet.

Hvad særligt Adgangen til det medicinske Studium angik, da betragtede han dette som det alleruheldigste Fag, hun kunde give sig af med. At der skulde findes alt for faa Læger her i Landet, saa at man kunde ønske ved forandrede Bestemmelser at forøge deres Antal — eller at Kvinder skulde være mere skikkede end Mænd til at udøve Lægekunsten, kunde vel næppe noget fornuftigt Menneske falde paa at paastaa. Men hvad der navnlig maatte opfordre til af al Magt at modarbejde Kvinders Indtrængen imellem de medicinske studerende, var Hensynet til disse og den almindelige

Sømmelighedsfølelse. At de studerende af Hensyn til denne vilde være stemte imod denne Indtrængen, var forklarligt nok, og det havde f. Ex. ved de skotske Universiteter*) ledet til en saa enstemmig Protest af Studenterne imod disse „female students“, at de, der havde opnaaet at faa kvindelige Personer immatrikulerede ved Universitetet, ikke havde kunnet sætte igennem, at disse fik Adgang til de medicinske og kirurgiske Forelæsnninger, og det havde kun ledet til beklagelige Retssager, som havde gjort det endnu vanskeligere at bringe Sagen i Orden.

I Amerika, hvor man forøvrigt ikke fandt noget forunderligt i, at Piger og Drengene op lærtes sammen, havde kvindelige Studenter ikke kunnet tiltvinge sig Adgang til de almindelige medicinske**) Skoler, men havde været nødt til at bekoste indrettet en særegen medicinsk Lærestanstalt og — da de egentlige Professorer ikke vilde indlade sig med dem — at engagere egne Lærere iblandt Statens Læger, hvilke endog af den Grund vare meget ilde ansete af deres Kolleger.

Hos os var det let at undgaa disse mislige Forhold og undgaa at krænke den almindelige Anstændighedsfølelse, idet det juridiske Fakultet havde udtalt, at efter vor Lovgivning havde Kvinder ikke Ret***) til at studere ved Universitetet, saa at man med god Grund kunde afslaa de Ansøgninger, der maatte indkomme om at forandre disse Bestemmelser.

Man indvendte, at denne Forandring hang sammen med „Tidsaanden“ og med „Emancipation“; men det var ikke nogen Grund, hvorfor Fakultetet skulde anbefale Sagen. Naar det var „Tidsaanden“ at kuld-kaste hidtil værende vel grundede Bestemmelser og Love, var det fejgt ikke at modsætte sig den, og naar man, støttende sig til „Tidsaanden“, vilde indføre, hvad der kunde kaldes fordærveligt, var det Fakultetets Pligt at bekæmpe det.

Det var ogsaa glædeligt at se, at der i den sidste Tid rejstes alvorlig videnskabelig Opposition imod denne „Emancipation“, saa-

*) Edinburgh.

**) i Philadelphia.

*** Se Gengivelsen i det foregaaende af det juridiske Fakultets Udtalelser; der menes tydeligt nok, at Kvinden ikke er berettiget til, d. v. s. kan gøre Fordring paa at studere ved Universitetet, og der tilføjes endog, at der fra Lovens Side intet er til Hinder derfor, tværtimod er dette en videre Udvikling af Universitets Formaal. At Professoren kan tage disse Udtalelser til Indtægt for sin Mening, er uafølgelig.

*) Erklæringen skal have endt med en Udtalelse der lyder omtrent saaledes: „Den offentlige Prostitution er et nødvendigt Onde, kvindelige Medicinere er et usødvendigt Onde“.